

Datum van
inontvangstneming

:

26/01/2026

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-773/25 - 1

Zaak C-773/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

1 december 2025

Verwijzende rechter:

Supreme Court (Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

17 november 2025

Verzoeker:

GL

Verweerster:

Zurich Insurance PLC

[OMISSIS]

[Naam van het gerecht in de Ierse en de Engelse taal]

[OMISSIS] [Nationale verwijzingen]

[OMISSIS] [Namen van de vijf leden van het verwijzende gerecht]

[OMISSIS] [Procespartijen]

Inleiding

- 1 Deze verwijzing van de Supreme Court of Ireland (hoogste rechter van Ierland) krachtens artikel 267, derde alinea, VWEU, betreft de uitlegging van artikel 22,

punt 5, van het op 30 oktober 2007 te Lugano ondertekende Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: „Verdrag van Lugano”). Dit bepaalt, voor zover hier relevant, het volgende:

„Ongeacht de woonplaats zijn bij uitsluiting bevoegd: [...]

5. voor de tenuitvoerlegging van beslissingen: de gerechten van de door dit verdrag gebonden staat van de plaats van tenuitvoerlegging.”

- 2 De hier gerezen vraag is of de Ierse rechter bevoegd is voor afgifte van een negatieve verklaring met de strekking dat verzoeker, GL, niet als derde persoonlijk aansprakelijk is ten aanzien van een kostenbeslissing van een rechter in Noorwegen tegen een kennelijk door hem gecontroleerde rechtspersoon [OMISSIS]. Verweerster, Zurich, betoogt dat de Ierse rechter hiervoor niet bevoegd is, omdat, nu deze Ierse procedure de tenuitvoerlegging van een beslissing van de Noorse rechter betreft, die laatste rechter op grond van artikel 22, punt 5, van het Verdrag van Lugano bij uitsluiting bevoegd is. De situatie is als volgt.

Achtergrond van het geding

- 3 Enige tijd vóór 2018 had een in Belize geregistreerde vennootschap, SJ Investments Ltd. (hierna: „SJ Investments”), een aantal (kennelijk) onsuccesvolle investeringen verricht in een in Noorwegen geregistreerde vennootschap, RenoNorden ASA (hierna: „RenoNorden”). SJ Investments was voornemens om haar verliezen terug te vorderen, maar heeft, alvorens daartoe een actie in te stellen, haar vordering overgedragen aan haar in Ierland geregistreerde dochtervennootschap SJI Equities Ltd. (hierna: „SJI Equities”). GL (verzoeker) was een van de twee bestuurders van SJ Investments, en had op een gegeven moment 40 % van de aandelen daarvan persoonlijk in handen, terwijl de overige 60 % in handen waren van een stichting in Belize waarin GL de meeste functies bekleedde. Vóór januari 2023 was hij de enige bestuurder van SJI Equities. GL lijkt voorts geen aandeelhouder meer te zijn in SJ Investments. Hij lijkt ook in 2016 zijn functie als bewindvoerder van de stichting in Belize te hebben opgegeven.
- 4 SJI Equities stelde in Noorwegen een actie in tegen RenoNorden en een aantal oud-bestuurders daarvan, om de verliezen terug te vorderen die zij door de onsuccesvolle investering had geleden (hierna: „RenoNorden-procedure”). Deze actie was onsuccesvol en op 9 december 2022 werd SJI Equities door de Borgarting (beroepsrechter te Oslo, Noorwegen) veroordeeld om NOK 11 349 923,80 (ongeveer 1 miljoen EUR) gerechtskosten te betalen aan de voormalige leden van de raad van bestuur van RenoNorden. Aangezien SJI Equities nooit werd geactiveerd en nooit houder van een bankrekening is geweest, werden al haar gerechtskosten betaald door de moedermaatschappij, SJ Investments. Aan de genoemde kostenbeslissing is nog niet voldaan. GL heeft

vervolgens getracht SJI Equities in Ierland te laten ontbinden, maar is daarin kennelijk niet geslaagd. Op 27 januari 2023 heeft hij ontslag genomen als bestuurder van SJI Equities en sindsdien heeft de vennootschap geen bestuurders gehad.

- 5 Het toeval wilde dat de bestuurders van RenoNorden een verzekering hadden bij de Noorse tak van de in Ierland geregistreerde maatschappij Zurich Insurance PLC (hierna: „Zurich”), die hun gerechtskosten heeft vergoed. Krachtens de bepalingen van de verzekeringspolis trad Zurich in de rechten die de bestuurders aan de kostenbeslissing ontleenden. Zurich achtte zich op grond daarvan gerechtigd om, nu SJI Equities niet over enige middelen beschikte, te vorderen dat GL persoonlijk aansprakelijk werd gesteld voor de kosten van de RenoNorden-procedure.
- 6 Zurich maakte vervolgens bij de Noorse rechter een procedure met dit oogmerk aanhangig. Deze had de strekking van wat in Ierland zou worden aangemerkt als een „non-party costs order” (veroordeling van een derde in de kosten), maar diende naar het Noorse recht de vorm te hebben van een afzonderlijke vordering uit onrechtmatige daad [als omschreven in de Noorse „Geschillenwet” (wetboek van burgerlijk procesrecht)] tegen de persoon die in een vennootschap de beslissingen neemt. De basis voor deze vordering uit onrechtmatige daad was dat GL, als de „werkelijke man aan het stuur” in SJ Investments en SJI Equities, aansprakelijk kon worden gehouden voor de vordering van Zurich inzake de gerechtskosten (hierna: „Zurich-procedure”).
- 7 Op 1 februari 2023 verzocht Zurich in Noorwegen de bevoegde tingrett om ex parte een soort voorlopige voorziening te treffen met de strekking dat bepaalde vermogensbestanddelen van GL door middel van een conservatoir beslag voor de aanhangige vordering uit onrechtmatige daad als omschreven in de Geschillenwet zouden worden bevroren. Na een zitting waar beide partijen werden gehoord, wees de rechter in eerste aanleg de vordering toe, evenals, in beroep, de Borgarting. In zowel eerste als tweede aanleg achtte de Noorse rechter de hoofdvordering van Zurich krachtens de Geschillenwet voldoende „aannemelijk” en genoegzaam „onderbouwd”.
- 8 GL betoogde voor de Noorse tingrett dat de zaak naar Iers recht berecht diende te worden, omdat SJI Equities een Ierse vennootschap was. In zijn uitspraak van 24 februari 2023 verwierp deze rechter dit argument met verwijzing naar het nauwe verband van de vordering met Noorwegen en het Noorse recht. De vordering inzake de kosten was immers het gevolg van een vonnis van een Noorse rechter; dat vonnis was gewezen met verwijzing naar de Noorse wet en de kosten waren in Noorwegen opgelopen, doordat Noorse juristen waren ingeschakeld. Hieruit volgde dat volgens de Noorse tingrett het Noorse – en niet het Ierse – recht op de aansprakelijkheidsvraag van toepassing was. Met de toewijzing van de gevraagde voorziening maakte de Noorse tingrett duidelijk dat zijn uitspraak uitdrukkelijk berustte op het oordeel dat GL in de context van de RenoNorden-procedure de „werkelijke man aan het stuur” was.

- 9 In beroep was de Noorse Borgarting, bij beslissing van 28 maart 2023, van oordeel dat de overdracht van vorderingen tussen SJ Investments en SJI Equities aannemelijk was als grondslag voor aansprakelijkheid, aangezien deze tot gevolg had dat de vennootschappen zichzelf van hun verantwoordelijkheid voor kosten hadden afgesloten op een wijze die een duidelijk risico vormde voor Zurich. GL was betrokken bij en verantwoordelijk voor deze transacties. De Borgarting wees de voorlopige voorziening ten aanzien van de vermogensbestanddelen van GL derhalve toe. Een paar dagen eerder, op 24 maart 2023, stelde Zurich bij de tingrett in Noorwegen een procedure tegen GL in voor een schadevergoeding van NOK 12.044.522,30 vermeerderd met renten en kosten.
- 10 Vóór de definitieve beslissing in beroep van de Noorse Borgarting bracht GL in Ierland op 27 februari 2023 een dagvaarding („plenary summons”) uit tegen Zurich (hierna: „Ierse procedure”), waarin werd gevorderd, ten eerste, vergoeding voor de onrechtmatige bemoeienis van Zurich door het inleiden van de Zurich-procedure in Noorwegen, en, ten tweede, een negatieve verklaring dat hij niet persoonlijk aansprakelijk was voor enige schade die Zurich in verband met de RenoNorden-procedure had geleden. De dagvaarding werd bekrachtigd, in de zin dat de Ierse High Court zich op grond van artikel 2, lid 1, van het Verdrag van Lugano bevoegd achtte om daarvan kennis te nemen en daarop recht te doen, aangezien Zurich voor de toepassing van artikel 60 van dat verdrag woonplaats heeft in Ierland.
- 11 Op de hoogte van het inleiden van deze procedure in Ierland, oordeelde de Noorse Borgarting dat de aansprakelijkheid werd beheerst door het Noorse en niet het Ierse recht. Zurich verzocht de (Ierse) High Court vervolgens om de plenary summons te verwerpen en de onderhavige procedure te beëindigen op de grond dat de Noorse rechter krachtens artikel 22, punt 5, van het Verdrag van Lugano bij uitsluiting bevoegd was in de zaak.
- 12 Op 6 juni 2023 besloot de Noorse tingrett om krachtens artikel 27 van het Verdrag van Lugano de Noorse procedure aan te houden totdat de Ierse rechter over de bevoegdheidskwestie zou hebben beslist.

Beslissing van de High Court

- 13 Bij beslissing van 14 november 2023 beëindigde [OMISSIS] [naam van de rechter van de High Court] de procedure, op de grond dat de Noorse rechter krachtens artikel 22, punt 5, van het Verdrag van Lugano bij uitsluiting bevoegd is; zie [...] [2023] IEHC 630.

Beslissing van de Court of Appeal

- 14 Bij beslissing van 6 februari 2025 heeft [naam van de voorzitter, die de uitspraak schreef] (met instemming van [namen van de twee andere rechters]) het beroep verworpen en de beslissing van de High Court bevestigd; zie [...] [2025] IECA 24.

- 15 Verzoeker, GL, betoogde dat de Zurich-procedure een geheel nieuwe procedure was, waarin schadevergoeding wegens onrechtmatige daad werd gevorderd die weliswaar betrekking had op hetzelfde bedrag als de kostenbeslissing, maar hooguit als een stap op weg naar tenuitvoerlegging kon worden aangemerkt en niet als daad van tenuitvoerlegging als zodanig. Aangezien de Ierse procedure betrekking had op een negatieve verklaring in het kader van die procedure en niet van de RenoNorden-procedure, betoogde verzoeker dat artikel 22, punt 5, hier niet van toepassing was en de Ierse rechter volgens de algemene beginselen van het Verdrag van Lugano derhalve geen bevoegdheid toekwam. Verweersters, met wier betoog [OMISSIS] [de voorzitter] het eens was, betoogden echter dat de nationale procedures weliswaar verschilden, maar dat de Zurich-procedure krachtens de Geschillenwet overeenkwam met een door de Ierse rechter erkend verzoek om een non-party cost order, en was gericht op de effectieve tenuitvoerlegging van het oorspronkelijke vonnis. Artikel 22, punt 5, was derhalve wel van toepassing, zodat de Noorse rechter bij uitsluiting bevoegd was.
- 16 [OMISSIS] [De voorzitter] was van oordeel dat, nu de Zurich-procedure diende te worden aangemerkt als procedure voor de tenuitvoerlegging van de beslissing in de RenoNorden-procedure, moeilijk viel in te zien waarom de Ierse procedure, die daarvan het spiegelbeeld is, niet als zodanig kon worden aangemerkt. [OMISSIS] [De voorzitter] oordeelde dat moeilijk anders kon worden geconcludeerd dan dat artikel 22, punt 5, in deze situatie van toepassing moest zijn, aangezien de gevorderde negatieve verklaring van verzoeker, indien toegewezen, zich noodzakelijkerwijze tegen de tenuitvoerlegging van de Noorse kostenbeslissing zou verzetten. Na deze constatering merkte [OMISSIS] [de voorzitter] op dat, ook al dient artikel 22, punt 5, autonoom en onafhankelijk van nationale procedures te worden uitgelegd, een deskundigenverklaring over de Noorse wetgeving dienstig zou zijn geweest, zelfs waar de relevante rechtsgrondslag uit de overgelegde beslissingen was gebleken.

Argumenten van GL voor de Supreme Court

- 17 Het betoog van GL komt er in de eerste plaats in wezen op neer, dat artikel 22, punt 5, als uitzondering op de algemene bevoegdheidsregel, beperkt moet worden uitgelegd. Hij betoogt vervolgens dat de in artikel 22, punt 5, neergelegde uitzondering niet in de onderhavige zaak van toepassing is, omdat deze bepaling alleen geldt wanneer de procedure – althans bij benadering – betrekking heeft op de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van een beslissing. De onderhavige Ierse procedure is daarentegen anders en komt niet neer op de tenuitvoerlegging van een beslissing als bedoeld in artikel 22, punt 5, aangezien deze een negatieve verklaring betreft dat verweerder, in het licht van de Noorse wetgeving inzake onrechtmatige daad en/of de Geschillenwet, niet persoonlijk aansprakelijk is voor de Noorse kostenbeslissing tegen SJI Equities.

Argumenten van Zurich [voor de Supreme Court]

- 18 Zurich stelt zich op het standpunt dat een verzoek om een non-party cost order intrinsiek verband houdt met het proces van tenuitvoerlegging van een kostenbeslissing en niet een daarvan geheel losstaande stap, in een afzonderlijke procedure, vormt. Volgens haar wordt hier voldaan aan de eisen van een band en een mate van verbondenheid die het Hof van Justitie bij de beoordeling of sprake is van tenuitvoerlegging had gehanteerd (onder meer in de zaak Reitbauer, C-722/17, EU:C:2019:577). Bijgevolg heeft de procedure, ongeacht de kwalificering van het voorwerp ervan als vordering uit onrechtmatige daad volgens het Noorse recht, wezenlijk en feitelijk rechtstreeks betrekking op de tenuitvoerlegging van de Noorse kostenbeslissing. Volgens Zurich volgt uit de toepassing van artikel 22, punt 5, dat de Ierse rechter niet bevoegd is ter zake.

Werkings sfeer van artikel 22, punt 5, van het Verdrag van Lugano

- 19 De Supreme Court merkt op dat zowel in het Verdrag van Lugano als verordening (EU) nr. 1215/2012 (herschikking) (hierna: „verordening nr. 1215/2012”) uitgangspunt is, dat elke afwijking van de algemene bevoegdheidsregel van artikel 2, lid 1,) beperkt moet worden uitgelegd; zie bijvoorbeeld arrest Kalfelis (C-189/87, EU:C: 1988:459)[.]
- 20 De Supreme Court merkt vervolgens op dat artikel 22, punt 5, van het Verdrag van Lugano in alle opzichten identiek is aan artikel 16, lid 5, van het oorspronkelijke Verdrag van Brussel van 1968 (het huidige artikel 24, lid 5, van verordening nr. 1215/2012), zodat de rechtspraak en de commentaren betreffende deze bepalingen in de praktijk als onderling uitwisselbaar kunnen worden beschouwd. In het commentaar op de werkingssfeer van het oorspronkelijke artikel 16, lid 5, staat in het rapport Jenard (PB 1979, C 59 (op blz. 36) dat onder procedures „voor de tenuitvoerlegging van vonnissen” waarnaar deze bepaling verwijst, moest worden verstaan:

„[...] de geschillen die kunnen ontstaan door „het gebruikmaken van de sterke arm, van dwangmaatregelen of van bezitsontneming van roerende en onroerende goederen (beslag) ten einde de materiële tenuitvoerlegging van beslissingen en akten te verzekeren”.’

- 21 Pocar geeft in zijn rapport bij het Verdrag van Lugano (PB 2009, C 319, blz. 1) van een soortgelijke mening blijk (punt 91). Professor Pocar bevestigde uitdrukkelijk wat in het rapport Jenard was opgemerkt betreffende de werkingssfeer van artikel 16, lid 5, van het oorspronkelijke Verdrag van Brussel van 1968 (namelijk de met artikel 22, punt 5, van het Verdrag van Lugano corresponderende bepaling). Hij voegde hieraan toe (in punt 91):

„In sommige aangelegenheden is de rechterlijke bevoegdheid exclusief, om voor de hand liggende redenen, die alle te maken hebben met de speciale band tussen rechter en onderwerp. Soms verdient het ter wille van de

rechtsbedeling aanbeveling exclusieve bevoegdheid te verlenen aan de gerechten die in de beste positie verkeren om het geschil te beslechten en de plaatselijke voorschriften en gebruiken toe te passen. [...]”

- 22 Uit de beschikbare rechtspraak van het Hof is duidelijk dat de maatregelen die de krachtens het vonnis schuldeiser geworden partij neemt, slechts binnen de werkingssfeer van deze uitsluitende bevoegdheid kunnen komen wanneer zij nauw verbonden zijn met de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van het vonnis door executiemaatregelen; zie bijvoorbeeld arrest Reichert 2 (C-261/90, EU:C:1992:149).
- 23 Volgens de Supreme Court toont het arrest Reichert 2 aan dat artikel 22, punt 5, betrekking heeft op de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van vonnissen, en niet op voorbereidende of andere maatregelen om de belangen van een werkelijke of (zoals in die zaak) mogelijk (op grond van het vonnis) toekomstige schuldeiser veilig te stellen. In dit verband kan worden aangetekend dat een vooraanstaande Britse deskundige op het gebied van conflictenrecht over het arrest Reichert 2 heeft opgemerkt dat het de „relatief beperkte werkingssfeer” van artikel 24, lid 5, van verordening nr. 1215/2012 bevestigde [Briggs, *Civil Jurisdiction and Judgments* (7e druk), op blz. 117].
- 24 Professor Briggs voegde hieraan toe, dat de beperkte werkingssfeer van artikel 24, lid 5, van verordening nr. 1215/2012 „geheel in overeenstemming met de beginselen” was. Zijn opmerkingen zijn uiteraard ook van toepassing op het bepaalde in het daarmee corresponderende artikel 22, punt 5, van het Verdrag van Lugano. Zoals [OMISSIS] [de rechter] opmerkte in *Masri v. Consolidated Contractors International (UK) Ltd. (No.2)* [2008] EWCA Civ 303 [2009] QB 450, in punt 485, is artikel 22, punt 5, namelijk een afspiegeling van „het volkenrechtelijke beginsel dat een staat geen maatregelen van tenuitvoerlegging mag nemen op het grondgebied van een andere staat.”
- 25 De Supreme Court is bovendien van mening dat de overige bepalingen van artikel 22 in wisselende mate blijk geven van de intentie om de juridische soevereiniteit van de verdragssluitende partijen te waarborgen door de rechters van die staten bij uitsluiting bevoegd te verklaren voor zaken die nauw verband houden met de uitoefening door die staat van zijn publieke bevoegdheden. Deze omvatten zakelijke rechten in verband met onroerend goed (artikel 22, lid 1); procedures betreffende de geldigheid van handelingen inzake vennootschappen (artikel 22, lid 2); inschrijvingen in openbare registers (artikel 22, lid 3) en, ten slotte, procedures ten aanzien van de registratie of de geldigheid van octrooien en handelsmerken (artikel 22, lid 4).
- 26 Gezien de context en het doel van artikel 22 vat de Supreme Court de woorden (procedures) „voor de tenuitvoerlegging van beslissingen” in artikel 22, punt 5, op als verwijzing naar de daadwerkelijke tenuitvoerlegging en executie van een beslissing. Dit is een proces dat nauw verband houdt met het uitoefenen van publieke bevoegdheden door een staat, aangezien er een grote kans is dat het

gepaard gaat met het inschakelen van openbare gezagsdragers en het algemene rechterlijke toezicht daarop door een plaatselijke rechter. Derhalve is het gepast dat de rechter van de staat die de beslissing ten uitvoer legt bij uitsluiting bevoegd is.

- 27 Ten slotte kan hieraan worden toegevoegd dat het Hof in het arrest Reitbauer (C-722/17, EU:2019:577) heeft overwogen dat de toepassing van artikel 24, lid 5, van verordening nr. 1215/2012, in de context van de gerechtelijke verkoop van een onroerend goed, uitvoering gaf aan een beslissing ten gunste van schuldeiser (uit hoofde van die beslissing) A. Een tweede schuldeiser (uit hoofde van die beslissing) B, betoogde evenwel dat een zekerheidsrecht op het onroerend goed dat de debiteur (uit hoofde van die beslissing) aan A had verleend, ongeldig was.
- 28 Hoewel het Hof (in punt 41) erkende dat de door B ingestelde betwistingsprocedure „verband [hield] met de procedure voor de executoriale verkoop van onroerend goed”, stelde het uiteindelijk (in punt 55) vast dat, nu B „niet de handelingen op zich [betwistte] van de autoriteiten die met de tenuitvoerlegging van de gerechtelijke veiling [waren] belast”, de procedure „niet de mate van verbondenheid met die tenuitvoerlegging [vertoonde] die is vereist om toepassing van de exclusieve bevoegdheidsregel van artikel 24, lid 5, van verordening nr. 1215/2012 te rechtvaardigen.”
- 29 Derhalve kan gesteld worden dat het arrest Reitbauer, net als het arrest Reichert 2, de beperkte reikwijdte van de uitzondering van artikel 24, lid 5, van de verordening/artikel 22, punt 5 van het Verdrag van Lugano aantoont. Om binnen die werkingssfeer van die bepaling te vallen, moet de procedure rechtstreeks te maken hebben met het proces van tenuitvoerlegging en executie van het vonnis zelf. Met andere woorden, de bepalingen voorzien dat er fysieke tenuitvoerleggingshandelingen zullen plaatsvinden op een aangewezen locatie. Ze beogen te verzekeren dat de rechters van de plaats waar die fysieke handelingen plaatsvinden bij uitsluiting bevoegd zijn, als uitdrukking van het volkenrechtelijke beginsel dat machtsvertoon op het grondgebied van een staat niet kan plaatsvinden krachtens een bevel van een buitenlandse rechter. Dit is waarom het rapport Jenard spreekt van „de sterke arm, van dwangmaatregelen of van bezitsontneming”.

Valt de Ierse procedure onder de uitzondering van artikel 22, punt 5?

- 30 Als dit de juiste uitlegging van artikel 22, punt 5, is, dan moet de Supreme Court zich afvragen of de Ierse procedure wel valt binnen de werkingssfeer ervan. De Court of Appeal constateerde (in punt 78 van zijn beslissing [OMISSIS]) weliswaar dat de kwestie die in de onderhavige procedure aan de orde is „rechtstreekse verbondenheid heeft met de tenuitvoerlegging” van de Noorse kostenbeslissing, zodat deze procedure „in de vereiste mate verband houdt en verbonden is met de tenuitvoerlegging”, zoals voorgeschreven in het arrest Reitbauer, maar de Supreme Court is geneigd dit te betwijfelen. De Ierse

procedure heeft geen betrekking op de daadwerkelijke executie van de Noorse beslissing, zoals het geval zou zijn wanneer vermogensbestanddelen onder toezicht van een door de rechter aangestelde ambtsdrager te gelde werden gemaakt of onroerend goed verkocht. Het staat integendeel vast dat de Noorse procedure, die door Zurich tegen GL is ingesteld en de aansprakelijkheid voor kosten van een derde betreft, als zodanig naar het Noorse recht wordt aangemerkt als een afzonderlijke rechtsgang ter verkrijging van schadevergoeding wegens onrechtmatige daad: GL was immers zelf geen partij in de oorspronkelijke procedure die tot de kostenbeslissing heeft geleid, en Zurich was dat evenmin.

- 31 In de pleidooien voor de Supreme Court heeft de raadsman van Zurich benadrukt dat elke tenuitvoerlegging van de Noorse beslissing in Noorwegen zou plaatsvinden, omdat de onroerende bezittingen van GL zich daar bevinden. Hij betoogde dat de Ierse procedure derhalve „voor” de tenuitvoerlegging van een beslissing in Noorwegen was, en dat artikel 22, punt 5, dicteerde dat de Noorse rechter bij uitsluiting bevoegd was. De Supreme Court betwijfelt de juistheid van deze opvatting van artikel 22, punt 5. Deze uitlegging zou betekenen dat de Franse rechter uitsluitende bevoegdheid zou genieten wanneer het bezit in Frankrijk was gelegen, en dat, wanneer er twee bezittingen in verschillende rechtsgebieden zouden liggen die elk voorwerp van executie waren, de rechters van die twee rechtsgebieden ieder „uitsluitende” bevoegdheid zouden genieten ten aanzien van de onderhavige vordering voor een negatieve verklaring in verband met de kostenbeslissing. De Supreme Court kan de juistheid van deze opvatting moeilijk aanvaarden.
- 32 Natuurlijk vindt de onderhavige procedure haar oorsprong in de voorgaande, nog niet voldane, kostenbeslissing tegen SJI Equities, maar de Supreme Court denkt niet dat deze procedure gaat om de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van die beslissing; dit zou bijvoorbeeld wel het geval zijn wanneer op instigatie van een curator of een andere door de Noorse rechter aangestelde ambtsdrager, onroerende bezittingen van SJI Equities in Oslo verkocht werden om betaling te verkrijgen voor de oorspronkelijke kostenbeslissing, en de procedure ertoe strekte om een aspect van de executie aan te vechten.

Conclusie

- 33 In zoverre is de Supreme Court derhalve geneigd om het niet eens te zijn met de beslissing van de Court of Appeal in de onderhavige zaak. Naar ons oordeel is de afzonderlijke procedure inzake de mogelijke aansprakelijkheid van een derde (GL) voor „non-party costs” niet een procedure „voor de tenuitvoerlegging van een beslissing” in de zin van artikel 22, punt 5, als gevolg waarvan de Noorse rechter bij uitsluiting bevoegd zou zijn. Indien dit oordeel juist is, volgt het dat de Ierse rechter bevoegd is tot kennisneming van de onderhavige procedure voor een negatieve verklaring betreffende de aansprakelijkheid voor een met die kosten overeenkomend bedrag, op de grond dat Zurich hier is gevestigd.

- 34 De Supreme Court tekent aan dat het Hof zich evenwel nog niet afdoende over deze vraag heeft uitgesproken. De Supreme Court is voor de toepassing van artikel 267, derde alinea, VWEU vanzelfsprekend een rechter in laatste aanleg. Gezien het arrest van het Hof in de zaak *Conorzio Italian Management* (C-561/19, EU:C:2021:799) en de opmerkingen van het Hof (in punt 51 van dat arrest) betreffende de aard van de op in laatste aanleg rechtsprekende rechters rustende verplichting om te verwijzen, achten wij het wenselijk om tot een dergelijke verwijzing over te gaan. Omdat het een nieuwe vraag betreft, die van praktisch belang is, lijkt het wenselijk dat het Hof hierover een gezaghebbende uitspraak doet.
- 35 De Supreme Court legt het Hof derhalve, krachtens artikel 267, derde alinea, VWEU, de volgende vraag voor:
- „Dient een procedure waarin een derde partij voor de rechter van de woonplaats van de eiser (in dit geval Ierland) een negatieve verklaring vordert dat hij jegens deze eiser niet ter zake van onrechtmatige daad aansprakelijk is voor enig verlies, schade, kosten of uitgaven die de eiser (als verzekeraar) heeft opgelopen voor een bedrag dat overeenkomt met de kosten van de procedure in Noorwegen waarin de behandelende rechter een beslissing inzake de kosten heeft genomen ten gunste van de bij de eiser verzekerde partijen, te worden aangemerkt als een procedure „voor de tenuitvoerlegging” van die beslissing in de zin van artikel 22, punt 5, van het Verdrag van Lugano, zodat de rechters van de staat waarin die beslissing werd gegeven (in dit geval Noorwegen) hiervoor bij uitsluiting bevoegd zijn?”
- 36 De behandeling van het onderhavige beroep dient te worden aangehouden totdat over die verwijzing is beslist.
- 37 De Supreme Court tekent aan dat, al is de rechter van een verdragsluitende staat die geen lidstaat van de Europese Unie is bij het bevoegdheidsgeschil betrokken, alle partijen het erover eens waren dat de Supreme Court tot deze verwijzing bevoegd is, nu dit uitdrukkelijk wordt aangenomen in Protocol 2 van het Verdrag van Lugano.